

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3750/2020
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић, адвокат из ..., против туженог Оператера дистрибутивног система „ЕПС дистрибуција“ д.о.о. Београд-Огранак Врање, чији је пуномоћник Ивана Мараш, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4776/2019 од 19.03.2020. године, у седници већа која је одржана дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4776/2019 од 19.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 4058/16 од 17.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде стварне штете за нужно продате коке носиље исплати износ од 850.000,00 динара са законском затезном каматом од утужења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име изгубљене добити за усељене коке носиље за период од 23.10.2013. године као дана искључења електричне енергије до 06.11.2014. године као дана укључења електричне енергије исплати износ од 3.642.906,00 динара са законском затезном каматом од утужења па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да на име изгубљене добити за неусељене коке носиље за период од 15.12.2013. године као дана планираног усељења кока носиља до 06.11.2014. године као дана укључења електричне енергије исплати износ од 3.094.600,00 динара са законском затезном каматом од утужења па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 176.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4776/2019 од 19.03.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 4058/16 од 17.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побитану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које су у члану 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП прописане као разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник пољопривредног газдинства у селу ... које се бави узгојем кока носиља. На овом газдинству, поред фарме кока носиља, налази се стамбени објекат – викендица која користи електричну енергију преко електричног бројила које се налази на фарми, а фарма и стамбени објекат су повезани истим каблом. У поступку редовне контроле тужени је дана 23.10.2013. године искључио наведени стамбени објекат, јер је исти користио електричну енергију без одобрења за прикључење и био самовласно прикључен за електрични стуб. Том приликом, поред стамбеног објекта и фарма кока носиља је остала без напајања струјом. Решењем Основног јавног тужилаштва у Врању КТ 788/14 од 13.08.2015. године, одбачена је кривична пријава оштећеног – овде туженог, против осумњиченог – овде тужиоца због извршења кривичног дела крађа из члана 230. став 1. КЗ, јер пријављено кривично дело није кривично дело које се гони по службеној дужности. Тужилац је због искључења фарму напајао струјом преко агрегата по 16 сати дневно, али због трошкова оваквог начина снабдевања после десетак дана је престао, а коке носиље продао по цени од 60 динара по комаду. Дана 19.11.2013. године, на тужиочев захтев, тужени је извршио поновни преглед и констатовао да се стамбени објекат напаја струјом преко фарме, те да се сва утрошена електрична енергија, како на фарми, тако и на стамбеном објекту читава преко електричног бројила на фарми, због чега нема крађе електричне енергије, што су потврдили запослени код туженог. Тужиоцу је струја укључена дана 06.11.2014. године. На основу исказа тужиоца, саслушаног у својству странке, и сведока – тужиоцеве супруге, сина и радника запосленог на фарми, вештак је дао налаз о висини стварне штете и измакле користи.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев са образложењем да тужилац није пружио доказе да му је тужени причинио штету у висини утужених износа, па је по правилу о терету доказивању из члана 231. став 2. ЗПП тужбени захтев одбио.

Другостепени суд је овакав закључак првостепеног суда прихватио, наводећи да искази тужиоца и сведока – тужиоцеве супруге, сина и радника на фарми, који су заинтересована лица за исход спора, нису поткрепљени другим доказима којима би се евентуално потврдили њихови искази, посебно имајући у виду да се ради о

чињеницама: броју кока носила које су биле на фарми у време искључења струје, цени продатих кока, броју наручених кока за попуну фарме и слично, и стим у вези тражене стварне штете и изгубљене добити које се могу доказити и другим доказним средствима, што је у конкретном случају изостало.

Наводи у ревизији тужиоца да је погрешно примењено материјално право и то одредба члана 189. став 3. Закона о облигационим односима, да се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који би се према редовном току ствари могао очекивати, а посебно имајући у виду да се тужилац и годинама пре искључења електричне енергије бавио узгојем кока носила за производњу конзумних јаја, производњом товних пилића, пилића за обнову фарме и остваривао корист из те делатности, нису основани.

Одредбом члана 189. став 3. Закона о облигационим односима, прописано је да се при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

У конкретном случају, тужилац у току поступка није пружио доказ на околности које се тичу редовног тока ствари, односно о броју кока носила које су биле на фарми у време искључења струке, о цени продатих кока, броју наручених кока за попуну фарме, броју планираног усељења кока носила и осталих чињеница на основу којих може да се оцени и утврди редован ток ствари који би се могао очекивати, па је тужбени захтев одбијен по правилу о терету доказивању из члана 231. став 2. ЗПП.

Неосновани су наводи у ревизији тужиоца којима се напада оцена изведених доказа, односно да уколико би се прихватило становиште другостепеног суда да су сведоци заинтересована лица за исход спора поставља се питање доказне снаге овог доказног средства у циљу утврђивања чињеница и због чега је суд прихватио да се ово доказно средство користи у поступку.

Наиме, доказно средство саслушањем странака и сведока има исту доказну снагу као и сва остала доказна средства, али тако што је подложно оцени суда на исти начин као и друга доказна средства сходно члану 8. ЗПП, само за себе и у вези са осталим доказима и резултатима целог поступка. Нижестепени судови су предложене доказе ценили сходно одредби члана 8. ЗПП и нису их прихватили јер нису поткрепљени другим доказима којима би се потврдили икази тужиоца и сведока који су заинтересована лица за исход спора.

Позивање тужиоца у ревизији да је другостепени суд занемарио чињеницу да је у току поступка утврђено да је тужилац у том периоду имао регистровано пољопривредно газдинство као држалац живине о чему постоји доказ у виду извода из регистра пољопривредног газдинства у списима, да му је то био једини извор прихода, како њега тако и целе породице, да се бави живинарством више од 40 година, да су приложени рачуни о закупу продајног простора на пијацама у Врању, где тужени са својом супругом и сином продаје јаја, па пошто није у систему ПДВ, већ је индивидуални пољопривредни произвођач који не издаје рачуне, нити остали пољопривредни произвођачи којима тужилац продаје и од којих купује и пилиће за обнову фарме такође не издају рачуне, указују на погрешно или непотпуно утврђено

чињенично стање, које сагласно одредби члана 407. став 2. ЗПП не представља разлог за изјављивање ревизије.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић